

Ivona Březinová

Pomeranče v podprsence

*Příběh
o holkách pro kluky
a o klucích pro holky*

bamb**ook**[®]

Ivona Březinová

Pomeranče v podprsence

*Příběh
o holkách pro kluky
a o klucích pro holky*

bamb**ook**[®]

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Ivona Březinová

POMERANČE V PODPRSENCE

Příběh o holkách pro kluky a o klucích pro holky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6516. publikaci

Ivona Březinová (www.brezinova.cz)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 144

Vydání 3., v nakladatelství Grada Publishing 1., 2017

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2017

Cover Illustration © Martina Pavlová

ISBN 978-80-271-9671-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-9670-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-0262-4 (print)

OBSAH

Andy a Med	7
Mimikry školního atlasu	14
V dvojřad nastoupit!	21
Rybička a Velbloud	27
Moře s pomerančovou příchutí	33
Přijď, povolení mám	40
Přípitek kuličkou hroznového vína	46
Záhada plné lahvičky a prázdného papíru	51
Ten pokoj je jim malý	56
Když ulítnou včely	61
Balonky jsou pro mimina	66
Normální Předvánoce	70
Zavři oči a otevři pusu	75
Čepice pro Večerníčka	80
Lacino a draho	88
Angelika	94
Apríl v lahvičce od inkoustu	101
Musím vám něco říct	108
Hynku, Viléme, Markéto!	115
Zakázka pro Makovou panenku	121
Pomeranče v plavkách a plavky u dna	124
Pusa v Hájku	131
Osmdesát devět tisíc dvě stě osmdesát minut	138

Ivona Březinová (* 1964) je oblíbenou a velmi aktivní autorkou. Píše knihy pro děti a mládež všech věkových kategorií. Její texty zahrnují nejrůznější žánry od autorské pohádky, dívčích románů až po fantasy. Nevyhýbá se náročnějším tématům, jako je například drogová závislost, sociální diskriminace a onemocnění nejbližších.

Po akademické dráze na katedře bohemistiky Pedagogické fakulty UJEP v Ústí nad Labem se rozhodla zaměřit především na literární práci – kromě vlastní pestré autorské tvorby se věnuje také překladům knih pro děti ze slovenštiny, editorské činnosti a organizuje četné besedy a autorská čtení, díky kterým udržuje se svými čtenáři živý kontakt.

Autorka za své publikace získala mnoho prestižních ocenění – Zlatá stuha, Suk – čteme všichni, Cena nakladatelství Albatros. Kniha *Začarovaná třída* byla v roce 2004 zapsána na Čestnou listinu Mezinárodního sdružení pro dětskou knihu – IBBY. V tomtéž roce byla Ivona Březinová pasována na rytířku Řádu krásného slova. Její knihy jsou hojně překládány.

Tvorba Ivony Březinové je také inspirována filmovými látkami. Popularitu si v nedávné době získaly knihy *Kozí příběh – Pověsti staré Prahy* a *Kozí příběh se sýrem* podle stejnojmenných animovaných filmů, kniha *Saxána a Lexikon kouzel* podle filmu Václava Vorlíčka a kniha *At žijí rytíři!* podle historického televizního seriálu pro děti.

www.brezinova.cz

Pod značkou literatury pro děti a mládež Bambook již vyšly další autorčiny romány:

- *Kde jsi, Pierote?*
- *Lauro, ty jsi ale číslo*

ANDY A MED

Asi bude nejlepší, když vám to řeknu na rovinu. Jmenuju se Medard Koukol. Ale jestli mě nechcete k smrti naštvat, říkejte mi Mede. Já vím, pořád je to strašný, ale přece jen o trochu lepší než Méďo, jak mi říká máma, nebo Medíku, jak mi někdy říká Andy. A ta má teda opravdu co říkat. Ve skutečnosti se jmenuje Anděla. Děsný, co? Anděla Koukolová. Ona je totiž moje sestra. O dvacet dva měsíců starší.

Máme spolu hodně společného, teda myslím kromě rodičů, pokoje, televize, nafukovacího člunu a tak. Andy je totiž úplně stejně nespokojená se svým jménem jako já. Chtěla by se jmenovat Klára nebo Lucie, ale spíš Lucie, protože občas řekne špatně „r“, a to by se pak představovala jako Kláva, což, jak sama uznala, zní skoro stejně jako kráva, a to už je i ta Anděla lepší.

Rodiče jsou zásadně proti tomu, abychom si změnili jména. A aby se Andy jmenovala Lucie, proti tomu jsou snad vůbec nejzásadněji. Táta kdysi jako kluk napsal nějakou stupidní básničku o tom, že *Lucka se s kdekým mucká*, a nedávno prohlásil, že jestli se jeho dcera někdy bude jmenovat Lucie, že si to teda pořádně vypije.

Legrační na tom bylo, že máma tehdy zvedla oči dva centimetry nad okraj knížky a opravila ho, že tak to

není, že správně se říká *Lucie noci upije* a poukazuje to na zkracování noci a prodlužování dne po zimním slunovratu. Táta pak chtěl od mámy vysvětlit, jak je tedy možné, že se svátek Lucie, pokud ví, slaví už 13. prosince, tedy o celých osm dní před slunovratem, a máma řekla, že to teda neví, ale v kalendáři že je bordel jako ve všem. Nicméně že ji udivuje, jaký má táta přehled o oslavách jmenin, když na ty její pravidelně zapomene.

Andy mezitím vyklidila pole orné i válečné, jak říká od té doby, co se ve škole učili o Vančurovi.

Myslím, že Andy si to moc komplikuje. Já, kdybych nebyl zrovna Medard, bylo by mi úplně fuk, jak bych se jmenoval, teda myslím kromě takovejch jmen jako Kazimír, Mstislav, Emanuel a tak. Jenže je to...

„Mede, jsi tu?“

„Jo.“

„Že nesvítíš. Ty dneska nechemičíš?“

„Nějak jsem se to... zamyslel. Co je, Andy?“

„Ále, máš jít hrát. Já už jsem skončila.“

„To už je tolik?“

„To ne, ale já měla dneska jen stupnice.“

„Kdybych tak moh radši chodit na kytaru než na ten přítomělej klavír.“

Pečlivě jsem zamkl visací zámek u kůlny a klíč na tenké kožené šňůrce si pověsil kolem krku. Vždycky ho tam nosím.

„Tak jdeme, no,“ povzdechl jsem si. „Kdo dneska myje nádobí?“

„Já,“ povzdechla si tentokrát Andy. „Kdyby tak naši koupili myčku. Jo, a nezačíněj o změně jména,“ vzpomněla si. „Právě jsem se zase chytla s tátou. Div mi nedal facku.“

#

Medíku, Medíčku, už ani chvíličku. Medvídek Vítek brumlá hlady, břicho si hladí. Médě chce med. Hned. Pomazal mě málem máslem. Ale to je málo. Chci med. Hned. Slyšíš? „Vstávej, Mede. No tak Medíku, je skoro sedm. Hned vstaň. Snídani máš v kuchyni na stole.“

„Já nechci chleba s medem, mami, dej ho tomu medvědovi.“

„No tak, probud' se, co se ti to zase zdálo? V kuchyni máš rohlík se šunkou. Já letím. Nezapomeň si vzít čisté ponožky, ne jako minule. A pořádně zamkni.“

#

Škola byla k uzívání. Neživá a líná. Všechny tabule na zdech, všechny stoly a židle nohama na zemi. Chtělo by to pořádnou petardu. Pecku, až by ohluchnul ten šmírák školník. Zrovna včera zas šišlal Baňce (to je naše chemikářka, ona je trochu to... při těle), že prý *štěle šmejdím okolo chemického kabinetu*. Šmejd jeden. Nikdy jsem tam nic neukrad. A chtěl jsem. A moh jsem. A neukrad. Uááh. Ještě poslední hodina a honem ven. Jdem.

Holky si šuškalý u šaten.

„Mede, kam tě to vede?“

„Hele sklapněte, pipky, jo?“
„A nemáme tě doprovodit?“
„Leda omylem.“

#

Radnice je velká omšele šedá budova se zakřiknutými okny a spoustou malinkatých věžiček na rdící se střeše. Uvnitř je to samý temný tunel a sešlapaný schod. A dveře, dveře, dveře. 115, 116, 177, 119... Moment, a co stoosmnáctka? Že by záhada tajné komnaty? Ale ne. Stoosmnáctka je panáček támhle naproti. Dveře, dveře, dveře. 120, 123, 125... Mají tu teda pěkněj bordel, jak by řekla máma. Á, tady je to. 128. Dveře. A za dveřmi... Další dveře. 129. A za nimi stůl a za stolem... Holka. Teda už velká, ale hezká. Vlasy má do koňského ohonu jako nosí Andy. Vlastně je naší Andy dost podobná. Jenže starší.

„Pojďte dál,“ řekne. „Co si přejete?“

„Já... já se přišel zeptat na jméno.“

„Šárka. A jak se jmenujete vy?“

„Med... totiž... no to je právě to, proč jsem tady. Já... totiž my... totiž Andy a já... no prostě...“

„Nestůj tak zničeně v těch dveřích a pojď mi říct, jaký máš problém,“ směje se Šárka za stolem a nabízí mi židli.

„Dobře. Já jsem Medard.“

„A dál?“

„Koukol. Medard Koukol.“

„Hm. A dál?“

„Dál? Dál už se nejmenuju.“

„No to vím, ale co potřebuješ?“

„Jmenuju se Medard Koukol.“

„Ano, ale to už jsi říkal,“ pobaveně se směje.

„Vám to nepřípadá hrozný?“

„Hrozný? Ne, proč?“

„Já jsem se přišel zeptat, jak to mám udělat, když si chci změnit jméno.“

„Medard, nebo Koukol?“

„No nejrádši bych obě, ale Medard zatím bude stačit. Kdybych nebyl ani Medard, ani Koukol, to by táta asi nepřežil.“

„Hm, to tě budu muset asi zklamat. Kolik ti je vlastně let?“

„Čtrnáct. Mi bude.“

„Tak to musíš přinést písemné vyjádření obou rodičů, že se změnou jména souhlasí. Rodiče musí předložit své občanské průkazy a tvůj rodný list a složit finanční poplatek.“

„A nešlo by to nějak jinak? Písemný souhlas z našich nikdy nedostanem.“ Hlas mi rozčilením zas tak protivně přeskakoval, dělá mi to teď každou chvíli.

„Tak to budeš muset počkat, až ti bude osmnáct,“ odpověděla. „Přijď sem za čtyři roky, třeba pak spolu půjdeme na rande,“ smála se a legračně přitom krčila špičku nosu.

Vyklidil jsem pole orné i válečné a šel domů.

#

Doma byla jen máma a její otázky *kde jsem byl tak dlouho, co bylo ve škole, jaký byl oběd a jestli jsem všechno sněd, vždyť jsem ve vývinu.*

„Jen tak. Nic. Šlo to. No jasně,“ odpovídal jsem mezi sousty celozrnného chleba se sojanézou a ten druhý si vzal raději s sebou do kůlny na dvoře.

Máma se začala vztekat, kam jdu, když se mnou mluvím, ale zkuste odpovídat někomu, kdo stojí na hlavě. Máma je cvičitelka jógy. Při cvičení dokáže být někdy strašlivě daleko, uzavřená jako nedobytný hrad, nevidí a neslyší. Někdy jako by ani nedýchala. Ale jindy vás překvapí nejroztodivnějšími činnostmi v nejneobvyklejších pozicích, jaké si umíte představit.

#

Kůlna je moje království. Prkenné stěny kolem dokola dokonale holé, jen s jedinou policí na laboratorní sklo. Uprostřed starý stůl a o něco mladší točící židle na kolečkách. Když se jí něco zeptám, většinou skřípavě odpoví. Stačí se pohnout.

Skoba ve dveřích drží za límec kdysi bílý pracovní plášť. Táta mi ho jednou přinesl z práce ještě skoro nový. Teď má kropenaté břicho a nad levou kapsou vypálenou díru větší než špunt od vany. To ta sírovka. Odnesl to tenkrát i svetr a doma bylo zle. Skoro čtrnáct dní jsem sem nesměl.

Držím v ruce zkumavku s filtrátem hlinité sraženiny a s několika mililitry kyseliny solné. Když přidám alizanin S, bezbarvý roztok dostane pomerančově oranžovou, až nahnědlou barvu. Přilévám čpavek tak dlouho, dokud roztok nádherně nefialoví. Ještě trochu kyseliny octové a z fialové barvy je rázem žlutohnědá. Už mi to nepřipomíná zázrak jako tehdy, když jsem poprvé pozoroval, jak kapalina prudce změnila barvu, a já se úžasem div nepobryndal. Ale vždycky mě to nějak zvláště uklidní.

MIMIKRY ŠKOLNÍHO ATLASU

Zlatým hřebem dnešního vyučování byla biologie. Jeřabina, teda naše přírodopisárka Jeřábková, vykládala rozmnožování. Všechno o pohlavních buňkách, oplodnění vajíčka spermií a tak. Nakonec se zeptala, jestli nám něco není jasné. Pochopitelně, že tuhle kapitolu si každé přečet hned, jak jsme dostali učebnice, abysme věděli, co nám jako v rámci školního vzdělání hodlají předložit. A jestli u toho jsou nějaké ilustrace zajímavých sexuálních poloh, což od nás teda bylo docela naivní. Ale samozřejmě vůl Zvolský (teda ten si to svoje jméno snad vymyslel) že prý nedokáže pochopit, jak se může spojit vajíčko se spermií, když vajíčko je v těle ženském a spermie v těle mužském. S kamennou tváří si sedl a pozoroval, jak se v tom Jeřabina topí. Kluci prskali smíchy, holky rudly a ta nána Andula Láníková div neomdlela, jak jí lezly oči z důlků. Vona si ta husa snad doteďka myslela, že děti nosí vrána nebo čáp.

Jeřabina nakonec vybruslila poznámkou, že pokud stále ještě není někomu něco jasné, ať se zeptá doma rodičů. To mi připadalo úplně stejně ujetý, jako když se mě loni ptal táta, jestli se nepotřebuju na něco zeptat ohledně svého těla a tak. Jo, kdyby přišel o dva tři roky dřív, tak možná, ale loni jsem už všechno dávno věděl. Aspoň teoreticky. A při představě, že mě čeká

jeho zdoluhavá přednáška z anatomie, jsem tehdy radši řekl, že mám moc učení. Táta je totiž lékař a všechno, co se týká lidského těla a zdraví, vysvětluje tak, jako by obhajoval Nobelovku, jak jednou řekla Andy. I máma tenkrát uznala, že je to trefný.

#

Po vyučování jsem se loudal kolem plotu školního pozemku domů, v žaludku blivajz z kašovité polívky neznámého složení a brambor s dušenou mrkví a s mikroskopickými kousky masa.

Na kraji parku sousedícího se školní zahradou, hned na první ještě jakž takž úplné lavičce kryté rozrostlým keřem černého bezu, seděl Kábrt a báňal jako o život. Jak mě zahlíd, vstal a klátivě mě přivoloval k sobě.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Čau, chceš cígo?“ nabídl mi.

Rázně jsem odmítl. Nekouřím, ale i kdyby, po dvou šlucích bych v sobě ten dnešní oběd asi neudržel.

„No jo, moderní je nekouřit,“ deklamoval. „Já jsem holt ta stará škola.“

Je skoro o dva roky starší. Propadlík. Tři pé, jak o něm říkají kantoři. Pomalu propadá peklu.

„Ty vole Koukole,“ ozval se přátelsky. „Potřeboval bych zejtra při matice vypustit nákej slznej plyn. Zvládnul bys to?“

„Slznej plyn nemám.“

„Seš přece nákej chemik, ne?“

„No, možná... kdyby ti stačil sirovodík... Pěkně smrdí. Ale pustíš si ho sám. Já jen připravím zku-mavku.“

„Jasně, kámo.“

„A co za to?“

„Hele, neměl bys zájem o pět čísel tohodle?“ otevřel Kábrt školní tašku a z obalu na zeměpisný atlas vytáhl časopis s nahatou ženskou na obálce. „Kozy, co? Vevnitř je to ještě lepší. Dívej na věc,“ zálibně zalistoval tiskem.

„Odkud to máš?“ zajímal jsem se.

Ty nahatý holky na nás koukaj ze všech stran. Neznám stánek s novinama bez tohohle. Už jsem byl párkrát v pokušení něco takovýho si pořídit, ale... no jako tenkrát:

Blížil jsem se nenápadně ke stánku s časopisama všeho druhu. Bylo tam vystavený ledacos. Prsa i zadky. Čuměl jsem asi už moc dlouho, prodavačka se vyčkávavě dívala a očividně se bavila. Vyvedlo mě to tak z míry, že jsem popadl Hospodářský noviny, hodil na pult ošoupanou minci a bez čekání na drobný zmizel.

Za týden jsem to zkusil znovu. Samozřejmě že jinde, ale stačilo jen zajít za roh. A sortiment tam byl snad ještě větší. Tentokrát jsem ale změnil taktiku. Umínil jsem si, že se nebudu rozhlížet a půjdu rovnou na věc. V poslední chvíli jsem dostal třesavku a nemohl ze sebe vypravit ani slovo. Vousáč za pultem mi hned přispěchal na pomoc.

„Tak co to bude, mladej?“

„Prosím něco o ženách,“ vypísknul jsem nepřírozenou fistulí.

„Tak tady máš Vlastu.“

Popadl jsem časopis po léta odebíraný naší babičkou a povalující se v jejím bytě takřka kdekoliv a rychle zapadl za roh, pochopitelně opět bez peněz vracených mi nazpátek. Jestli to půjde takhle dál, říkal jsem si, budu si moct zařídit vlastní stánek. Ale kapesné bylo u dna spolu s mojí náladou.

Přesto jsem další pokus podnikl hned následujícího dne. Tentokrát jsem zašel o ulici dál. Za pultem seděl chlap v brejličkách, úplný dvojník našeho fyzi-káře. Až ve mně hrklo a chvílku trvalo, než jsem se uklidnil.

Ten den jsem se vrátil k prohlížecí taktice, protože jsem měl v peněžence už docela průvan a nechtěl to zase zvorat. Když už jsem chvíli kroužil výhradně kolem části pultu s těma nahotinkama, chlap si posunul brejličky na nose a křiknul, jako by volal přes ulici:

„Hele, kluku, kup si Mateřídoušku a zmiz odsud!“

No co, aspoň mi ušetřil poslední prachy. Od té doby jsem to nezkoušel. A teď se mi nabízelo pět časopisů skoro samo. Za trošku pitomýho sirovodíku. Natáhl jsem ruku ke Kábrtovi. Mohutně do ní plácnul, ale časopisy zatím zmizely v jeho brašně, bezpečně zahalené do mimikry školního atlasu.

„Až zejtra, kámo, moh by ses začíst a zapomenout na chemii. Hezky z ručky do ručky,“ houkl mezi zuby a zapaloval si přitom dalšího čvaňháka.

#

Příští den bylo ve škole veselo. Ten osel Kábrt to nevydržel a otevřel mnou tak pečlivě utěsněnou zkumavku se sirovodíkem už před matikou, o velké přestávce, aby se ujistil, že je všechno v cajku, jak říkal. Puch to byl parádní. Rozlézal se od lavice k lavici a plíživě postupoval ke dveřím na chodbu. Všichni se začali hrnout ze třídy ven.

Jako první se vyřítla ze dveří Kamila Coufalová, v jedné ruce pečlivě oloupané vajíčko natvrdo, ve druhé hrstičku skořápek, které právě nesla vyhodit do koše vedle dveří. Na chodbě se srazila s naší matikářkou Englovou. Té už sirovodík začal pošimrávat nos. Když uviděla Coufalovou, jak si zrovna cpe do pusy skoro celé vejce natvrdo, zděšeně vykřikla:

„Coufalová, nejez to vejce, necítíš, že je zkažené?“ a začala Coufalové zuřivě bušit do zad ve snaze dostat z ní vajíčko ven.

Zoufalá Coufalová nemohla popadnout dech a začala se dusit. Englová bezradně poskakovala kolem ní a úspěšně rozšlapávala vaječné skořápky na jemňounkou drť. Coufalové se nakonec podařilo sousto spolknout a s úlevou se nadechla. Pro zděšenou Englovou to byl signál k další akci. Nevšímalá si podezřeje

vyprázdňené třídy, tajeného uchichtávání kolem, ani náhlého průvanu, popadla Coufalovou pevně za loket a vlekla ji do ředitelny.

„Volejte sanitku,“ volala cestou. „Potřebujeme výplach žaludku, snědla naprosto zkažené vejce!“

„No, to snad nebude nutné, paní kolegyně,“ mírnil Englovou řída při pohledu na zdravím kypící Coufalovou, která si jazykem spokojeně vyšťourávala ze zubů zbytky žloutku.

„V každém případě si musíš jít domů lehnout. Možná by pomohlo strčit si prst do krku,“ domlouvala Englová Coufalové cestou do třídy, mezitím úspěšně vyvětrané.

„Ale mně vážně nic není.“

„Dost řečí. Marková, doprovod spolužačku domů. A nechci už nic slyšet. Třído, učebnice strana sedmdesát dva, cvičení dva a tři. K tabuli půjde... Kábrt.“

A bylo po ptákách, vlastně po vejcích.

#

Kábrt vybuch jak draslík ve vodě, ale slib splnil. Po vyučování mi podal ohmataný zeměpisný atlas.

„Ten obal zejtra přines, je to moje osvědčená skryš,“ připomenul ještě.

#

„Tak co ve škole?“ vyzvídala doma máma z pozice padahastásanu, což je pozice čápa stojícího na jedné noze.